

Az „Edit”-ciklus I. (2010. augusztus – 2011. július)

(Lét)sík

Táncolj által a végtelen penge élén!
Mily széles! Elférünk rajta mindannyian.
A szakadékban, körül néha jég rian,
mikor indulat tolul az elme mélyén.

A bódult ritmusra kapkodó léptek
logikáját sérti szavaim ereje.
Messzire repül haragom gerelye,
lényegébe fúródik bele a létnek.

Mozgó célpontba ver éket a gondolat,
összezaggyválja az önfeledt táncokat,
és a talpba máris belemar az acél.

Ha eldobom a vezető fonalat,
hogyan találom végre meg magamat?
Közeledik, s egyre távolodik a cél.

Kikötő

Legmerészebb álmairól
elmondod, hogy történt meg veled.
Telt vitorla-szárnyaimból
kivarázsoltál minden szelet.

Amikor nem láttam földet,
révetegen értem révedbe.
Büszkén, hogy a víz nem ölt meg,
célba érve és eltévedve.

Kókuszt gyűjtöttem a parton,
méláztam a forró homokban,
éreztem, ugyan nem látom,
de ott vagy mindig a nyomomban.

Beljebb a szomjúság hajtott,
egyre sarkallt, fedezzelek fel,
s szent ligetek fogadtak ott,
ahol már nem is képzeltem el.

Tudom, egyszer horgonyt szedek,
nem tarthat örökké, úgy hiszem.
Feltöltöm még a készleteket,
s tán egy kisebb szigetre viszem.

Áradnék

Öleset harapok a hajnal szeléből,
szápadlásomon őrzöm édes illatát.
A sok lusta árnyék, mind nyújtózva rám dől,
a napkorong vízben találja meg magát.

Eljön a reggel, és a forma megtelik.
Kinevet az öröm. Kinevet a bánat.
Mit felépítettem nagy gonddal reggelig,
egy pillanattal sem éli túl a vágyat.

(2010. augusztus)

Smaragdillat

Lázás munkánk sós gyümölcssei
igazgyöngyök bőrünk bársonyán.
Testünk a másik vágyát lesi,
olyan simán, mintha álmodnánk.

Csontig hat' az öröm, a hiány,
a kimondhatatlanba kóstol
minden pillanat, üvölt, zihál,
de édes, mint a tiszta óbor.

Fénysebességünk csigalassú
hullámon lovagló olajág,
melyet felkap egy büszke hattyú,
s iszom szemed smaragd illatát.

Aranyító

Felgyújtasz, elaltatsz, aztán előlről kezded,
felszínünk nagy sebességgel összeütközött,
azóta buzgón áldok minden egyes percet,
egy szem homok sincs a fogaskerekék között.

Tekinteted szivárványát felkapta a szél,
pupillád vetítívászon-szélesre tártad,
ahogy kimondtad azt a szót. Mondd csak, nem féltél?
Kimondod és észreveszed, máris megbántad.

E pillanat lett a kincsem, így számolgotom,
alkalomról alkalomra egyre többet ér,
és benne vagyok, mint gyémántban a szénatom,
vagy búbos kemencében a forró, friss kenyér.

Leszek örökké kirakhatatlan kirakó,
légy' kakaskirálynak öntött aranyitató!

(2010. szeptember-október)

Szerelem

A vércseppek a tűztóban,
mint könnycseppek a szűzhóban,
elmerülnek, elvegyülnek,
külön nem találni őket.

Az iszapban sűrű nádas,
felette büszke halászsas,
s ahogyan én találtam rád,
úgy fogja ki áldozatát.

Nálunk ki az, aki eszik?
Mindig megesznek valakit.
A kígyó magába harap,
nyel, amíg semmi sem marad.

Aranyhajad vágyom látni,
nem lehet megmagyarázni.
Epret enni, csőrrel, zabbal,
rád gondolni, éjjel, nappal.

Karomba zárni, szabadon,
ha akarod, én akarom.
Játszani, mint a gyerekek,
megunni soha nem lehet!

(2010. december)

Nem szedek horgonyt

(A Kikötő folytatása)

Megpakoltam a rakert,
és elsüllyesztettem a hajót.
Nem baj, marad még rengeteg,
nem láttam még ehhez foghatót.

Amikor az ég úgy dörgött,
a tenger-isten vad tenyerén,
rabul ejtett, megkötözött,
s most a kinccsel telt part az enyém.

Még!

Játékosan csiklandoztuk egymás figyelmét,
hosszan lestelek, úgy vettem észre, hogy nézel,
de azt, hogy ez mit jelent, nem értem fel ésszel,
céltalan gyönyörúségemre kerestem még
tekinteted tenger-széles varázstengelyét,
melyet bárki ijesztően boldogan néz el,
töltődve a végtelen séták szellemével,
mert kísértésük megbabonázza az elmét.

A szem meg a nyelv együtt támad, elbűvölnek,
felkorbácsolják érdeklődésünk ritmusát;
csilingelő hangodba brummogva szakad át
létem rákpáncélja, reped, ahogy felpörget,
– „beléd szerethetnék” –, szelvényei eltörnek,
szakad az összes általam eddig ismert gát,
gondolkodás nélkül Neked adja át magát,
s csak remélhetem, hogy vulkánkürtöd nem öl meg.

Ajkainkon izzik egymás buja öröme,
amelytől felrobbanunk, akárcsak egy gránát,
s mikor a fájó kéj megfeszíti rabláncát,
előáll a koldus szenvedély puskacsöve,
egyre szűkült már textilből épült börtöne,
szikra-tekintet övezi szabadulását,
ahogy szelíden örvénylő, vad vágyunk áthág
rajtunk, így parancsolja pusztító ösztöne.

Ész és idő megáll a selymes alagútban,
nincs többé ág, nincs szoba, csak sikoltó parázs,
emésztő lendület meg sodró égszakadás,
s hús-meleg színek kavalkádján barangoltam
keresztül a hullámozó, tiszta tudatomban
Hozzád, hátamon a beszűrődő fény-palást
patakokban olvad, véletlenül meg ne lásd,
hogy zakatoló szívem rég a torkomban van.

A szigorú hajnal még extázisban talál,
bőröd bársonya egyszerre simul és tapad,
ahogy magamba szívom göndör, szőke hajad
a rabul ejtő illattól összefut a nyál
– „még, még, még” –, felkorbácsoltt lelkem így kiabál,
nem érhet véget ez a feszített pillanat,
remegve bízom benne, örökre ott marad,
datolya fagyaltban a forró merőkanál.

(2010. november – 2011. július)